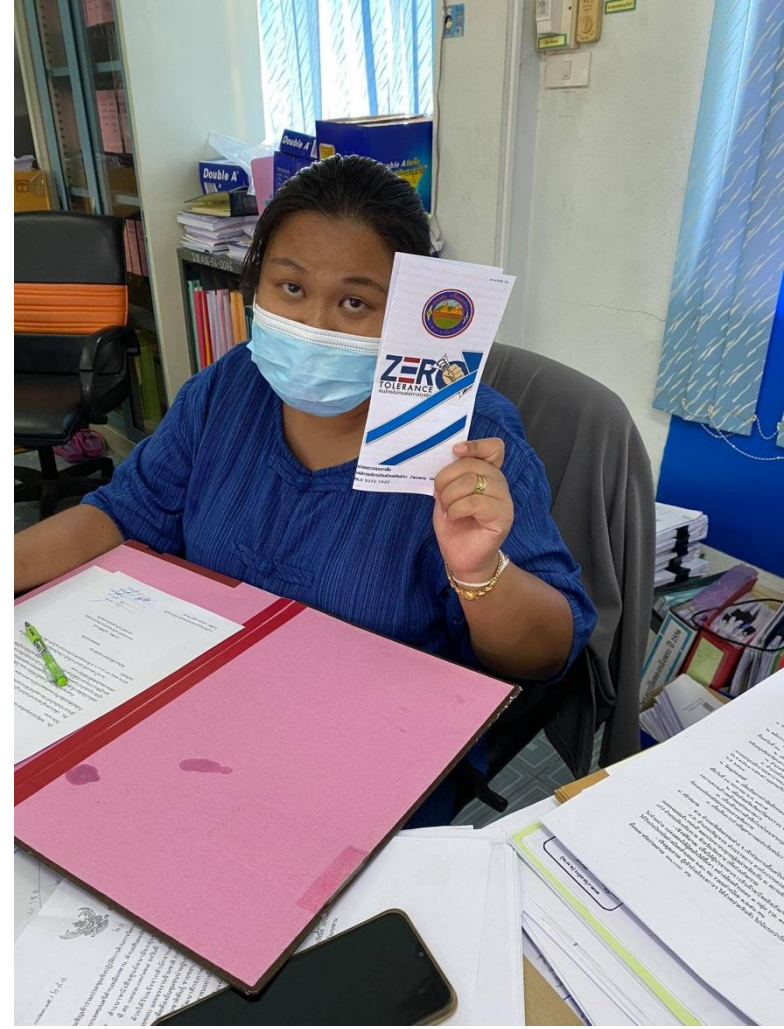
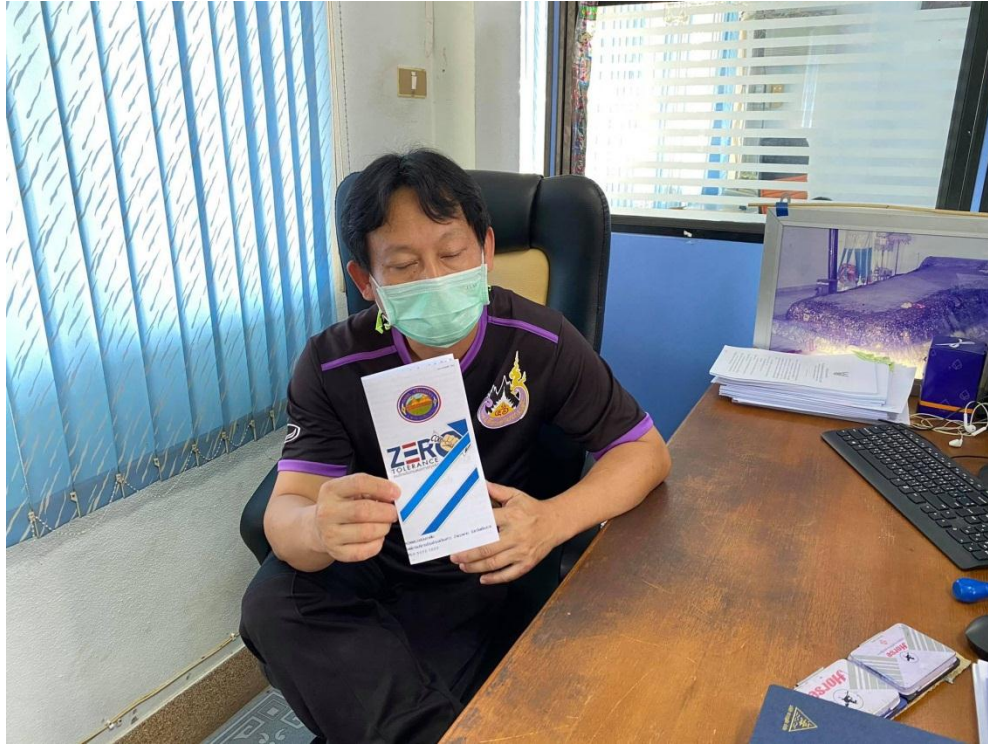

๑๗ มกราคม ๒๕๖๕

จ.ส.อ.ชาญณรงค์ ป่าโพธิ์ชัน ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงห้า
พร้อมด้วยพนักงานส่วนตำบล และพนักงานจ้าง ร่วมกิจกรรมแสดงเจตจำนงสุจริตในการบริหารงาน
และร่วมปฏิญาณตนแสดงเจตนารมณ์ร่วมต้านทุจริตคอร์รัปชัน (Zero Tolerance)

แก้"คอร์รัปชัน"ยากเป็นง่าย

ถ้าประชาชน ร่วมมือ

แก้“คอร์รัปชัน”ยากเป็นง่าย

ถ้าประชาชน ร่วมมือ

ปัจจุบันคอร์รัปชันเป็นปัญหาใหญ่ของสังคมโลก ถ้าสุดองค์กรเพื่อความโปร่งใส รายงานว่า ไม่มีประเทศใดปลอดจากคอร์รัปชัน แต่ก็มีประเทศจำนวนมากที่สามารถควบคุมปัญหาได้ การแก้คอร์รัปชัน ต้องเริ่มที่การเปลี่ยนความเชื่อ (mind set) ของคนในประเทศว่า ปัญหาคอร์รัปชันแก้ได้ จึงไม่ยอมแก้กัน ไม่ยอมทำอะไร ปัญหาที่เคยยิ่งรุนแรง กลายเป็นปัญหาที่แม้ทุกคนไม่ชอบ ก็มีอยู่ในสังคม เพราะไม่มีใครคิดจะแก้ไข และเงื่อนไขสำคัญของการแก้ไขปัญหาคอร์รัปชันให้สำเร็จก็คือ

หนึ่งต้องมีผู้นำที่กล้าแก้ปัญหา เพราะถ้าผู้นำที่มีอำนาจไม่จริงจัง ไม่เอาด้วยทำพอเป็นพิธี หรือร่วมทุจริต ร่วมคอร์รัปชัน การแก้ไขปัญหาก็จะไม่เกิดขึ้น ดังนั้น ในการที่แก้ปัญหาคอร์รัปชันไม่ได้ ก็มาจากผู้นำไม่เอาจริงเอาจัง อยู่ในอิทธิพลของกลุ่มคนหรือกลุ่มธุรกิจที่คอร์รัปชัน ไม่สามารถทำอะไรได้ กลายเป็นเครื่องมือหรือหุ่นเชิดให้กับคนเหล่านี้

สองภาคธุรกิจและภาคประชาสังคมต้องเข้มแข็งไม่เอาด้วยกับคอร์รัปชัน เพราะภาครัฐไม่พร้อมแก้ไขปัญหา ภาคธุรกิจและภาคประชาสังคมจึงต้องผลักดันให้ประเทศมีระบบการทำธุรกิจที่มีธรรมาภิบาลที่ดี ไม่ทุจริตคอร์รัปชัน และการนำนโยบายสาธารณะมีกระบวนการที่โปร่งใส ตรวจสอบได้ และประชาชนมีสิทธิมีเสียงที่จะให้ความเห็นและเปิดโปงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเหล่านี้ คือสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นในสังคมที่ต้องการแก้ไขปัญหา แต่สิ่งเหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นเองต้องมาจากการผลักดันของสังคม คือภาคธุรกิจและภาคประชาสังคม

สามคนในสังคมไม่ว่าจะในภาครัฐภาคเอกชน ภาคประชาชน ต้องพร้อมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นตัวอย่าง ไม่ยอมให้พฤติกรรมคอร์รัปชันมาเป็นใหญ่ในสังคม ยิ่งในสังคมที่ระบบอุปถัมภ์มีอิทธิพลสูง คนในสังคมอาจจะเกรงใจ หรือนับถือคนที่โกงที่ทุจริต เพียงเพราะเขาให้ประโยชน์บางอย่างแก่ตนเป็นการส่วนตัว เช่น แบ่งปันให้ ช่วยทำบุญให้ความช่วยเหลือ กลายเป็นบุญคุณจนมองคนที่ทุจริตคอร์รัปชันเป็นคนดี นำไปสู่การสรรเสริญเยินยอจนสังคมเกิดความสับสน และมีคำถามว่า คนโกงแต่เป็นคนดีมีหรือไม

สรุปคนโกงก็คือคนโกง คนดีก็คือคนดี ต้องแยกกัน ไม่สามารถรวมหรือหักลบกันได้ เหมือนคนที่รวยจากการทำบาป แล้วนำเงินไปบริจาค ทำบุญช่วยเหลือผู้คนมากมายเพื่อหวังล้างบาป สร้างภาพ สร้างบุญคุณ โดยหวังใช้ปกป้องความผิดของตน เหล่านี้ไม่ใช่การทำบุญ เพราะตามหลักพุทธศาสนา การทำบุญ คือ**1.ผู้ให้**ต้องให้ด้วยความจริงใจ โดยไม่หวังผลตอบแทน **2.ผู้รับ** ต้องเหมาะสมที่จะเป็นผู้รับ เพื่อนำทานเหล่านี้ไปสร้างประโยชน์ที่ถูกต้อง และ**3.ทาน** ที่ให้ต้องเป็นทานบริสุทธิ์ ไม่ใช่มาจากการเอาเปรียบสังคม ทำความผิด ฉ้อโกง หรือทุจริตคอร์รัปชัน ถ้าสังคมให้ความสำคัญกับหลักเหล่านี้คนที่ทุจริตคอร์รัปชันก็จะมีที่ยืนในสังคม เพราะคนไม่ยอมรับ รู้ทัน และจะอยู่ในสังคมได้ยาก

“นี่คือพลังของสังคมที่สามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงในเรื่องการทุจริตคอร์รัปชัน”

หน่วยตรวจสอบภายใน
องค์การบริหารส่วนตำบลเวียงแก้ว อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย
โทร.0 5372 1022

การทุจริต การโกงก็ดูเหมือนว่าจะยังคงมีอยู่สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ คือความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในสังคมไทย จนหลายๆท่านอาจจะมองว่าบางเรื่องก็เป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆปล่อยๆไป เรื่องใหญ่ๆ ค่อยว่ากันเราจะไปทำอะไรกันได้ เรามั่นใจแค่**“ประชาชนตาต้า ๆ”** พุดในความหมายง่ายๆ ก็คือพวกเราประชาชนคนธรรมดาสามัญ คำนิยมข้างต้นเช่นนี้น่ากลัวมาก หากเราคิดและยิ่งไปกว่านั้น คือเราทำการทุจริตด้วยแล้ว ประเทศชาติ สังคมของเราจะอยู่ต่อไปได้อย่างไรในอนาคต สงสารลูกหลานสงสารประเทศ ก็นี่เรากำลังก้าวเข้าสู่ Thailand 4.0 กันแล้วนะ ! หลายๆ ท่านคงจะทราบว่เรามีวิสัยทัศน์ในการกำหนดทิศทางประเทศที่ว่า **“มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน”** หากยังคงเป็นเช่นนี้ ประชาชนยังไม่ตื่นรู้กับการโกงแล้ว ประเทศเราจะเดินหน้ากันต่อไปได้อย่างไรกัน คิดแล้วมันเศร้าใจนะ !

ประชาชน

จากข้างต้น ก็คงไม่ต้องมาเริ่มต้นตั้งคำถามกันอีกว่า **“การทุจริต การโกง”** เริ่มที่ใคร? ไม่ต้องถามให้มากความว่าใครโกง ใครทุจริต? คนโกง คนทุจริตนั้นก็รู้ คนโดนโกงคนโดนทุจริตก็รู้ หรือบางครั้งคนอื่นโกง คนอื่นทุจริต เราก็อู้ และท้ายสุด บางครั้งเราเองก็โดนโกงและเราก็เป็นผู้โกงเองด้วยซ้ำ แต่บางครั้งก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ นี่แหละหนา เด็ก เยาวชนรุ่นหลังมันถึงได้เลียนแบบ ก็ค่านิยม วัฒนธรรมแบบนี้ไง สังคมถึงพัฒนาไปไม่สุดสักที พอจะเดินต่อกี่สะดุด พอหยุดก็โซซัดโซเซ แล้วเมื่อไหร่จะไป

ถึงจุดหมาย หลากๆ คนบอกว่า ก็ขนาดระดับปึกๆ (ใคร...) โกงกัน เห็นๆ กันอยู่ก็ยังคงลอยนวล ลอยหน้าลอยตา ทำทายกฎหมายสื่อและประชาชน แล้วเราประชาชนตาต้าๆ จะไปทำอะไรได้ล่ะ ก็นี่ไงผู้เขียนถึงได้บอกไป ทำอะไรไว้ไม่ใช่ไม่มีใครเห็น เขาเห็นกันหมด แต่พลังอำนาจในการจัดการของเขาไม่มี แล้วจะให้เขาทำอย่างไร? คงต้องช่วยเหลือกันเองแล้วทีนี้เรา **“ประชาชนตาต้า ๆ”** จะทำอะไรได้? จะยอมนิ่ง ยอมทน ยอมเฉย เช่นนั้นหรือ? แล้วเราจะทำอะไรบ้าง? อ่านต่อให้จบค่ะ ท่านผู้อ่านคะคำตอบอยู่ที่คำถามและคำตอบเหล่านี้ค่ะ

ด้านโกง เริ่มที่ใคร?

ตอบเลย!ไม่ต้องคิด

เริ่มที่ตัวเราเองก่อนนี่แหละ ไม่ต้องไปมองใคร

ทำอย่างไร? :

ตอบเลย!สร้างค่านิยม จิตสำนึกดี ๆ ให้เกิดขึ้น

ครอบครัวและรอบ ๆ ตัวเรานี้แหละ **สร้างสังคมไทย**

โปร่งใส

คนเดียวทำได้ไหม? :

ตอบเลย!ทำได้ แต่ทำไม่ร่วมมือกันละ

ร่วมมือกันอย่างไร?:

ตอบเลย!รวมพลังกันสร้างเครือข่าย สร้างกระบวนการมีส่วนร่วม

แล้วทำอย่างไรละ? :

ตอบเลย!เป็นภาคเครือข่ายด้านโกง

ประชาชนตาต้า ๆ ทำได้อย่างไร?:

ตอบเลย!ช่วยกันเป็นหูเป็นตาสอดส่องแจ้งเบาะแส

แล้วไงต่อ?:

ตอบเลย!พบเห็นการทุจริต การโกง **แจ้งหน่วยงานที่รับผิดชอบ**

หน่วยงานไหนบ้าง?:

ตอบเลย!เออะเอะนี่ไงด้านล่างนี้

8 ช่องทางร้องเรียนด้านโกง

